

Martin Billeschou. †

Biskop, dr. phil. C. I. Scharling

Ved Stenhuggermester *Martin Billeschou's* pludselige Død har vor Forening mistet et skattet og interessert Medlem og Kirkegårdssagen en varm Ven. Billeschou var en særdeles dygtig og initiativrig Mand i sit Fag, Leder af den store Virksomhed i Esbjerg med Afdelinger i Vejle og Varde, Formand for sin Organisation. Han forbandt sin rent faglige Dygtighed med kunstneriske Evner, hvad adskillige smukke Mindesmærker bærer Vidne om. Og han var personlig et fint og ædelt Menneske, rede til at give og hjelpe, meget påskønnet af alle, med

hvem han havde Samarbejde. I vor Forenings Bestyrelse blev han indvalgt ved Årsmødet 1948 og kom således kun til at virke kort Tid som Bestyrelsesmedlem; men længe før havde vi haft Lejlighed til at lære hans varme Interesse for Foreningens Virksomhed at kende. Vi mindes, hvorledes han på et Årsmøde tog varmt til Orde for, at en Forening med et Formål som vort burde kunne vinde langt flere Medlemmer, og spontant støttede sine Udtalelser ved en betydelig Pengegave til Anvendelse for en Henvendelse fra Foreningen til Landets Menighedsråd.

Også fra *Foreningen for Kirkegårdskultur* skal der derfor lyde et: Ære være hans Minde.

Inntrykk fra en studietur på danske kirkegårder i 1949

Kirkegårdsgartner William Kristoffersen.

I. SJÆLLAND

»Norrønafolket det vil fare, det vil føre kraft til andre«.

Første linje i denne sang har sikkert sin riktighet, men den andre, passer ikke på norske kirkegårdsfolk som besøker Danmark. Til Danmark kommer vi norske for å søke kunnskap om kirkegårder, og for å hente kraft hos *levende* danske kirkegårdsfolk. Danmark er nemlig i den lykkelige situasjon at de har fullt opp av interesserte kirkegårdsfolk som ofrer all sin kraft på å skape de beste kirkegårder som skapes kan.

Sansen for vakre kirkegårder ser også ut til å være medfødt hos det danske folk. Denne del av kultur, tror jeg de får inn sammen med morsmelken. Danskene elsker sine kirkegårder, og forlanger at det sted, som gjemmer deres kjære, skal være preget av skjønnhet og harmoni.

Dette er et sikkert tegn på folkets høie kultur.

Det er lite en har å innvende mot de danske kirkegårder. Det eneste måtte være en noe overdreven bruk av planter, spesielt hekker, som det må bli kostbart å vedlikeholde. Det skal dog sies til danskenes ros, at både de bevilgende myndigheter og geistligheten er villig til å ofre noe for å skape vakre kirkegårder. Hvor langt anderledes stiller ikke dette seg hos oss i Norge, hvor alt for mange av de ansvarlige instanser nærmest ser ut til å betrakte kirkegården som et nødvendig onde.

Med stipend av Fondet for *Dansk-Norsk Samarbeid* fikk undertegnede i sommer anledning til å foreta en måneds studietur på danske kirkegårder.

Turen tok til i *København*, med et besøk hos Københavns Begravelsesvesen, hvor kontorsjef *Th. Rasmussen*, med ekte dansk elskverdighet la opp ruten for be-